

VICTOR
PANICELLO

LABERINT

NOMÉS ELS QUE ARRIBIN AL FINAL
TORNARAN A VEURE LA LLUM

fanbooks

VÍCTOR PANICELLO
LABERINT

Fanbooks

© 2015, Víctor Panicello

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona.

Fotografia de la coberta: Shutterstock

Primera edició: setembre del 2015

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Ormobook

Impressió: Limpergraf

Dipòsit legal: B. 18.081-2015

ISBN: 978-84-16297-31-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Capítol 1

DESPRÉS DEL REVOLT SEGÜENT qualsevol d'ells podia trobar la mort. De fet, dels quinze que van iniciar el camí, només dotze havien arribat fins allà, i encara havien d'afrontar la part més tancada del laberint. Seria precisament en aquell punt on tots els horrors que havien somiat des de petits es farien realitat i els éssers que l'habitaven intentarien matar-los per devorar-los, especialment els Ritenhuts.

Observant el grup acabat de formar, es preguntava si era ell qui havia de liderar-los fins al final, si li tocava a ell conduir-los cap al dolor i el món dement dominat per Milosh. Qui li havia atorgat el poder de decidir sobre la vida dels altres? Perquè una cosa era segura: si seguia portant-los cap endavant, tard o d'hora li tocaria enviar-ne algun cap a la mort.

—Som-hi, Pedra, hem de seguir. Els Ritenhuts no són gaire lluny i ens segueixen la pista.

Va mirar Arbre, amb la seva llarga cabellera sempre onejant al vent, i es va preguntar si realment Milosh li va escollir el nom perquè va somiar els seus cabells o només era una casualitat. Per un instant, va pensar en si mateix i si potser el bruixot havia vist alguna cosa al seu interior que va provocar que li posés Pedra com a nom de nen. Quan ho va fer, segur que va pensar en alguna cosa dura i sense

sentiments, inamovible. Potser la culpa era dels intensos ulls blaus, que sovint es mostraven freds com el gel, o dels trets angulosos, o del mentó massa quadrat. Potser era perquè, a diferència de la majoria dels caçadors, portava els cabells curts i sense recollir en aquella cua típica de la seva tribu.

—No podem marxar sense ell! —gairebé cridava Herba.

Tot el grup vacil·lava sobre què havia de fer i es miraven els uns als altres, esperant que algú prengués una decisió. Pedra es va mantenir tranquil, observant com tots ells tenien els ulls tan vermells com suposava que devien estar els seus. Encara no estaven habituats a la falta de llum.

—Què fem, Pedra? —va insistir Arbre, que havia decidit enganxar-se-li i vincular-hi la sort.

Molts es van tombar per mirar-lo, esperant una resposta que no tenia. No gaire lluny, se sentien els rugits desesperats dels Ritenhuts, que provaven de trobar el rastre que els portés fins a ells, fins al primer àpat fàcil i succulent en molt de temps.

—Jo continuo cap a l'esquerra —va intervenir Vent del Nord amb l'accent propi de la zona d'on procedia, pròxima al mar bullent d'Okam.

Mirava de dividir-los un cop més... Tant que havia costat que formessin un grup!

—Hem d'esperar els que falten —va insistir Herba, que semblava no adonar-se de la situació.

Els seus ulls marrons es veien apagats i gairebé sense vida. Potser era per l'efecte de la penombra o perquè, en el fons, ja havia acceptat que el seu destí seria no sortir mai del laberint. Pedra havia vist aquesta mirada en algunes de les seves preses quan decidien lliurar-se, rendir-se, deixar de córrer. El coneixia des de petit, perquè les seves famílies conreaven un petit i misèrrim camp en estacions alternes. Havien crescut junts i junts havien caçat els primers Trip-cots, els veloços rèptils de set banyes que corrien per les

prades de l'Est. També en aquestes ocasions Herba tenia tendència a donar-se per vençut molt aviat i només la insistència de Pedra a seguir la caça el mantenia en la lluita. Com ara, que esperava despertar sentiments de llàstima en el grup de caçadors perquè algú li donés ànims.

Però ell no pensava fer-ho. Ell era Pedra i es mantindria tancat en si mateix, sense deixar que res ni ningú li travessés la cuirassa, perquè si flaquejava, moriria allà, sense aconseguir-la a ella... i això era una cosa que no podia permetre que passés, que no volia ni imaginar.

Va esquivar aquestes mirades planyívoles i va prendre una decisió. No podien continuar allà aturats.

—Estic d'acord amb Vent del Nord, seguim per l'esquerra.

Mentre el grup tornava a emprendre la marxa, va observar que tots acceptaven la seva elecció sense posar-hi cap objecció. No és que ell pensés que l'esquerra era millor que la dreta, de fet tant li feia, perquè en realitat no sabien on anaven. Però era molt millor que continuessin units encara que fos per equivocar-se de camí. Acceptant, doncs, el parer de Vent del Nord, es va aixecar i el va seguir cap a l'entrada de l'estret passatge on tot just penetrava la poca llum que proporcionaven les torxes que penjaven de les parets cada cert nombre de passos.

Abans de tornar-se a endinsar en el silenci pervers del laberint, va intentar mirar cap al Nord per si veia alguna mena de claredat provinent de la seva pròpia part del món, allà on el sol de Hastg mai deixava d'il·luminar la terra i els boscos, on no existien les nits. Trobava a faltar el color rosat del cel al matí i el taronja a la tarda. Trobava a faltar la suau Pluja refrescant de l'estació Primera i fins i tot la sufocant calor de l'estació Segona. Fins i tot les terribles tempestes de llum que cada quatre o cinc estacions assolaven una part del territori eren més acollidores que aquesta perpètua foscor.

Però així era Gronjor, meitat llum i meitat ombres. Un lloc meravellós i aterridor al mateix temps, en el qual podies passar de sentir-te lliure i protegit a notar el pes de la por en tan sols unes passes. Un planeta que contenia dos mons en un, ja que només en una de les cares, que abastava una mica menys de la meitat del petit planeta, hi vivien tots ells. Tots els que, com ell, tenien una família que els cuidava i els alimentava fins que arribava el moment de la Selecció. Era llavors quan havien d'endinsar-se en el món sinistre de Milosh, en l'altra cara de Gronjor, on mai arribava la força de la llum de Hastg. En aquesta enorme extensió, la major part de la qual ni tan sols coneixien, la vida era escassa i molt dura. Tot el terreny era roca negra i només hi creixien unes estranyes plantes caçadores que devoraven els milers d'insectes de tota mena que poblaven algunes zones. Era allà on els avantpassats van construir el laberint que dominava el bruixot i que estava poblat de criatures ferotges.

També trobava a faltar poder veure més enllà dels deu passos següents. Els seus ulls no estaven gens habituats a la foscor, perquè a la part il·luminada on vivien no existia la nit. Com a màxim, es podia apreciar una molt lleugera disminució en la intensitat de la llum al llarg de la jornada, però res que pogués comparar-se amb aquesta penombra constant. Dormien a plena claredat, sense que això els causés cap problema, i les pupil·les amb prou feines se'ls dilataven. Això provocava que, encara que la seva visió anava millorant a mesura que s'adaptava a aquestes condicions horribles, a tots els costés distingir les siluetes. No parava de pensar si tornaria mai a abandonar-se sobre l'herba prop del riu, deixant-se amarrar per la calor i la brillantor dels raigs reflectits en les aigües... amb ella al seu costat.

Aquesta visió va fer que un calfred li recorregués l'esquena i el tornés a la realitat. S'endinsaven en un dels pas-

sadissos laterals del laberint i era moment de deixar enrere tot record, tot desig, tota esperança. Només tornant-se realment una pedra tindria alguna oportunitat d'aconseguir la meta i de tornar a veure la llum. Per això, quan Herba s'hi va acostar, gairebé suplicant que no deixessin enrere els que faltaven, li va respondre amb brusquedat.

—Deixa de pensar en els que falten, són tots morts. Si no els ha devorat el Gran Llangardaix, ho faran els maleïts Ritenhuts. Aquest és el seu treball de carronyers, perseguir tot ésser viu que entra al laberint per acabar la feina que no facin els monstres que viuen aquí.

—Però no sabem si el noi a qui va picar l'escorpí...
—va mirar d'insistir sense gaire convicció.

Herba mai havia tingut caràcter i, d'alguna manera, sempre havia viscut a prop, caçant, corrent o recol·lectant fruita segons ell decidia. No obstant això, ara aquella dependència el llastava i no volia que les seves debilitats l'arrossegessin a una mort terrible en el laberint. Volia ser un dels que aconseguissin arribar fins on esperaven les noies, fins on era la seva estimada Lea. Volia ser un dels que es guanyessin el dret a tornar al món de la llum segons les tradicions. Volia ser un dels homes que podrien escollir un nom de caçador i formar una família. Només un fill per parella, aquestes eren les lleis de Milosh, i qui les desobeïa passava a formar part dels seus nombrosos esclaus o desapareixia per sempre a la zona morta.

—Prou! —li va cridar Pedra finalment—. Són tots morts o ho seran en molt poc temps, així que oblidà'ls i segueix amb nosaltres. O espera'ls si vols morir aquí, però fes-ho sol. Jo penso tornar a la nostra part del món.

Herba el va mirar amb aquella expressió de submissió i retret que sempre feia. En el fons, la seva covardia li servia de protecció per no haver d'afrontar les coses. Era més fàcil esperar que els altres decidissin i després queixar-se. De vegades l'odiava per això.

En realitat, el que li havia dit era cert, ell pensava fer el que calgués per tornar a la seva meitat del món... tot i que, de fet, ni tan sols es tractava de la meitat, ja que la part il·luminada era considerablement més petita que la zona sense llum. A més, compartien l'espai on la vida era possible amb grans deserts assolats per una intensíssima calor, amb mars bullents que no podien creuar-se i amb algunes cadenes de muntanyes de roca viva on només creixien algunes falgueres. L'espai i els recursos eren molt limitats... Per això les lleis eren tan estrictes amb el control de la població, perquè aviat es quedarien sense terres per habitar ni caça per menjar.

—Anem! O és que voleu passar aquí la resta de la vostra vida! —els va cridar Vent del Nord, que havia tornat a sortir de les profunditats per on el grup ja avançava compacte.

Pedra va formar amb els llavis un mig somriure que ningú va poder veure. Vent del Nord havia tornat enrere —a fer-los un crit de ràbia per no seguir el seu pas incansable...—, però havia tornat a buscar-los. Sense adonar-se'n, anava acceptant que es mourien, avançarien i actuarien com un grup. Arribat el moment, fins i tot lluitarien i moririen també com un grup, almenys fins que fossin a prop del Nucli. Llavors cadascú tornaria al seu paper de caçador solitari que buscava només el millor per a ell i cadascú perseguiria també la seva pròpia presa.

Quan arribés aquest moment, si és que Pedra i Vent del Nord aconseguien sobreviure a les llargues jornades de marxa i lluita que els esperaven, tots dos es convertirien en enemics altra vegada.

Perquè tots dos perseguien la mateixa presa.

Vent del Nord també volia escollir Lea.

—Espera! —li va respondre Pedra també a crits.

Amb ell era millor no deixar-se intimidar.

Va fer un senyal a Herba perquè els deixés a soles i

avancés a la recerca del grup, que ja no es veia més enllà de les parets de roca viva que formaven el laberint.

—Parlem —va dir al seu rival quan van estar tots sols—. Saps tan bé com jo que no podem seguir simplement endavant sense més ni més. Ja hem perdut dos dels nostres amb el llangardaix i un altre per culpa dels maleïts escorpins negres.

Un record llunyà de la infantesa li va recórrer una part del cervell. Una imatge d'un nen agafant larves prop de la seva cabana, una pedra aixecada sense pensar, una picor sobtada, la meitat del cos immediatament paralytitzat... i un escorpi que va decidir deixar-lo viure perquè una segona picada hauria estat absolutament mortal. Llavors Herba li havia salvat la vida avisant el seu pare...

—Aquestes criatures eren només els preliminars i tu ho saps. Tots dos sabem que el pitjor ens espera a partir d'aquí —va respondre Vent del Nord adoptant la posició mig a la gatzoneta en què qualsevol membre de la tribu podia quedar-se unes hores immòbil.

—Sí, jo també ho sento aquí —li va respondre assenyallant el seu estómac ara buit, perquè l'últim aliment que havia pres havien estat dues arrels arrencades en un dels passadissos oberts del laberint.

—Hauríem de marxar tu i jo sols. La majoria no arribarà, com el teu amic Herba... És una presa fàcil.

Ho deia per llançar-li un repte, per veure si era capaç de provocar una lluita oberta entre ells dos. Però Pedra no hi pensava caure... almenys encara no.

El va mirar amb aquella expressió buida a la cara que havia descobert el bruixot quan era un nen i que el va portar a posar-li el seu nom natural, el que portaria fins que no sortís viu del laberint i pogués escollir un nom de caçador que li permetés fundar el seu propi clan.

Els ulls grisos de Vent del Nord brillaven fins i tot amb la poca llum que arribava fins a ells. Era la brillantor de la

passió, del perill, del boig que llaurava el seu camí apartant els que se li oposaven. El que havia de ser el seu rival per aconseguir Lea portava el nom del torb glaçat que en l'estació Primera arribava de vegades des de les remotes muntanyes perdudes. Era un vent carregat de petits trossos de gel que ferien la pell... igual que aquella mirada de depredador. El caçador implacable se sentia ara en el seu medi, com aquells enormes Gartmihs de llargues orelles i perillosos ullals que es veien de vegades prop de les coves. Era un caçador solitari capaç de localitzar i matar un d'aquests desconfiats felins en només unes jornades, empaitant-los fins als seus caus en el més profund de les coves... i ara el mirava com havia de mirar les seves preses. Pedra va sentir per uns instants que ell era l'objectiu, el premi, la caça major.

—No els deixarem aquí perquè tenim més possibilitats si seguim tots junts —li va dir finalment, després d'aguantar-li la mirada el temps suficient perquè entengués que no li tenia por—. M'ha costat molt aconseguir que tots acceptessin el grup, i això és una cosa amb què potser Milosh i les criatures no compten, de manera que ens dona una mica d'avantatge en aquest món salvatge. Si algun d'ells afluixa, no tornarem a buscar-lo, però seguirem junts mentre puguem.

El caçador solitari el va mirar amb una certa dosi de menyspreu... però li va acceptar el raonament. No sabia de cap grup de caçadors que haguessin travessat mai el laberint junts, desafiant les lleis que els obligaven a creuar en solitari. Potser això els concedís realment un cert avantatge, encara que significués desafiar el bruixot, ja que aquest els havia explicat clarament les normes de la Selecció:

Quan assolitu els tres esclats de Hastg i acabi el vostre cicle número quinze, sortireu sols a buscar el camí del laberint. Portareu dues armes de tall i tants pals de caça com pugueu

carregar, però res més. Caminareu cap on s'acaba la llum fins que voregeu el profund mar d'Okam. Prop de l'altra riba trobareu la porta del món fosc que dona entrada al laberint. Allà disposareu de no més de cinc jornades per travessar-lo fins a arribar al Nucli. Si ho aconsegiu, podreu escollir la que serà la vostra companya en el món de la llum. Amb ella, i només amb ella, engendrareu un fill que continuarà aquest cicle fins que Hastg s'apagui i tot quedi enfonsat en les ombres per sempre. Aquest serà el camí de la vostra sang nova, de la vostra renovació, quan deixareu de ser coses i podreu obtenir l'honor de mostrar el vostre nom i de pertànyer a la tribu. Per això, rebutjareu la companyia dels que, com vosaltres, s'enfronten a les seves pròpies pors i debilitats. Aquest viatge, cada caçador l'ha de fer sol, perquè serà així com us guanyareu el dret a la vida i a perpetuar la vostra nissaga.

—No anirem gaire lluny només amb els pals de caça i algunes armes de tall —li va dir Pedra per intentar treure-li els dots de caçador en benefici de tots, ja que aquest era un idioma que ell entenia.

Durant uns llargs instants no va contestar, segurament dubtant de si havia de revelar alguna de les seves estratègies de caça. Tots dos aspirants sabien que, al final, si arribaven prop del Nucli, seria inevitable un enfrontament per Lea. Però això seria si aconseguien passar les tres etapes del laberint... i encara estaven cap al final de la primera, la més senzilla.

Finalment, Vent del Nord va decidir col·laborar.

—Podem carregar pedres per llançar-les, n'he vist moltes allà al darrere.

Li costava anar ensenyant la seva manera de preparar-se per a la caça.

—Bona idea, què més?

—Bé, crec que alguns dels pals de caça es podrien par-

tir i convertir-se en armes per llançar llistons afilats a curta distància. Tampoc és que ells sàpiguen utilitzar-los gaire bé... —va dir amb gest despectiu en direcció a la boca del laberint per on alguns havien tornat a sortir en veure que els dos millors caçadors del grup no els seguien.

—D'acord, però no tenim gaire temps. Quant calcules que trigaran a interceptar-nos, els Ritenhuts?

Tots dos havien sentit els udols que anaven llançant aquelles bèsties de potes curtes mentre els seguien el rastre. Era el seu crit de caça i els servia per mantenir la bandada unida i coordinar-ne la marxa. No podien endevinar quants eren, però segur que no deixarien de perseguir-los. En aquella zona morta on passaven cicles i cicles menjant restes d'animals morts, insectes i arrels mig podrides, no deixarien passar l'ocasió de menjar carn fresca. Amb el pas del temps, havien interioritzat els períodes de Selecció com el gran moment d'alimentar-se bé, fins al punt que el seu període de cria coincidia amb el pas de les generacions de caçadors pel laberint.

—Els portem mitja jornada com a màxim, potser menys —va sentenciar Vent del Nord.

No podien permetre's perdre gaire temps, però era imprescindible que organitzessin una certa defensa contra el que els pogués estar esperant més endavant. Ja havien comprovat que els atacs arribarien quan ningú s'ho esperés.

—D'acord, doncs, encarrega't tu d'aconseguir millorar les nostres armes mentre jo miro d'organitzar la marxa perquè siguem més silenciosos i menys vulnerables.

Per uns instants el caçador solitari va mantenir la seva furiosa mirada sobre Pedra. Si alguna cosa no suportava, era sentir-se dirigit per un altre. Pedra li va sostenir la mirada i va esperar.

—D'acord —va cedir finalment—. Però no servirà de gaire, la majoria d'aquests no arribarà a veure l'entrada del Nucli.

Amb gestos aspres i enèrgics, va escollir cinc dels més joves i els va portar a buscar les pedres. Havia triat instintivament els més forts, deixant a Pedra els pitjors caçadors, els que no haurien tingut cap oportunitat d'acabar el laberint si haguessin seguit sols. Entre els que es van quedar amb Pedra hi havia, per descomptat, Herba, però també Arbre, Riu, Pluja i finalment Ocell Blau. Només havia sortit de caça una vegada amb aquest últim i havia estat suficient per adonar-se que era molt bo en aquesta tasca. No es precipitava mai en l'investida final i això li proporcionava més oportunitats que a la majoria.

Vent del Nord l'havia ignorat perquè procedia de les muntanyes i la seva família havia entrat molt recentment a formar part de la tribu, ja que no podien subsistir per més temps en aquelles terres ermes. Això el feia propici a patir el menyspreu de la majoria, que consideraven que aquesta entrada treia possibilitats a una família antiga. Tot i això, el mateix Milosh havia intercedit per ells davant el Consell de Caçadors. Pedra sabia que era un caçador molt apte, per la qual cosa es va alegrar de tenir-lo a prop en aquestes circumstàncies, i va decidir dirigir-se en primer lloc a Arbre, perquè necessitava la seva implicació, el seu pensament estratègic, capaç d'analitzar diverses alternatives.

—Hem de trobar una manera d'avançar que sigui efectiva i que ens permeti mantenir-nos en guàrdia sense alenrir el pas.

Arbre va assentir amb el cap i es va enretirar uns passos per reflexionar. Va quedar-se immòbil mentre un vent suau li movia els llargs cabells. Realment, semblava un arbre en estat pur.

—Hauries de situar-te amb Herba a la part de darrere —va dir poc després a Pluja, un noi de pell fosca i grans orelles que tenia fama de ser capaç de sentir el moviment d'un cuc a uns quants passos de distància.

—D'acord —va respondre aquest—. Provarem de des-

cobrir aquests fastigosos Ritenhuts abans que ells no ens trobin a nosaltres.

Pedra estava a punt de suggerir-li que expliqués a Herba com havien de cobrir-los, però ell ja li havia posat la mà a l'espatlla i li parlava en un xiuxiueig. Va intuir que Herba el mirava amb reprovació perquè l'havia disposat a la part del darrere del grup, exposat als atacs dels depredadors que els perseguïen, però ni tan sols es va girar a mirar-lo. La por que destil·lava seria una bona eina per mantenir-lo atent quan avancessin. Segur que no se li escapava un sol soroll o cruixit. Finalment, es va acostar a Riu, que continuava a l'espera d'instruccions. Era un noi molt baix, de tot just tres braçades, herència del seu pare també molt baix i conseqüència d'una escassa alimentació per culpa de la poca destresa amb la caça, i perquè la mare li va desaparèixer al bosc una nit que va sortir a la recerca de fruits per conrear les terres. Ningú va saber mai què li va passar, però les dones eren les encarregades de tot el que estava relacionat amb les plantes i els fruits silvestres. Recol·lectaven i plantaven segons la tradició i la seva pròpia intuïció. Si una d'elles moria, ningú la substituïa, i la seva família acostumava a criar fills malnodrits que mai superarien el laberint o filles poc agraciades que ningú seleccionaria per formar una nissaga i acabarien com a esclaves de Milosh a la banda fosca del món. En tots dos casos, les estirps estaven condemnades.

—Tu aniràs amb el grup d'exploració juntament amb un caçador més. Avançareu cinquanta passos per davant de la resta i us aturareu a cada cruïlla.

El noi va assentir sense dir res.

Tots dos sabien que era el pitjor dels llocs del grup, ja que els avançats acostumaven a ser els primers a descobrir els perills del camí, sovint massa tard per a ells. L'estava condemnant i, no obstant això, Pedra era conscient que era la millor decisió per a tothom.

Arbre s'hi va acostar després de passar una estona reflexionant i li va deixar anar:

—El millor és una falca invertida, així reduïm el front de xoc per davant i mantenim els costats prou coberts.

No tenia temps per discutir amb ell, de manera que li va acceptar la teoria sense acabar de saber gaire bé què volia dir exactament.

—Encarrega't tu de situar tothom al seu lloc.

Mentre Arbre dibuixava a terra unes marques per explicar-ho a la resta, Pedra es va dirigir a Ocell Blau, que esperava pacientment que s'hi acostés.

—Suposo que jo sóc dels que es poden sacrificar, no?

Pedra va rebre l'atac sense immutar-se.

—Això depèn de tu... però sempre pots decidir continuar pel teu compte.

Resultava una mica cruel, però era l'única manera d'aconseguir arribar al seu objectiu. Ell era Pedra i les pedres no senten res. Si volia tornar a veure aquell somriure de Lea que li feia perdre el sentit, havia de deixar enrere tot sentiment.

El caçador de les muntanyes va encaixar el cop i va seguir allà immòbil mentre Pedra el mirava desafiadador sense moure ni un múscul.

Finalment va ser Ocell Blau qui va apartar els seus ulls foscos, acceptant així la seva posició subordinada.

—Només fins a la porta del Nucli —va dir quan van fer xocar els seus avantbraços en senyal de pacte.

—Fins allà i ni un pas més —li va respondre Pedra.

Tots dos complirien el seu jurament, perquè era sagrat que es respectessin els pactes entre caçadors.

—Què necessites de mi?

Pedra li va explicar que sabia que era un bon caçador i que no li importava gens d'on procedís ell o la seva família. També li va demanar que, independentment de com el tractés la resta del grup, manifestés la seva opinió quan tin-

guessin problemes. D'alguna manera, mirava de comptar amb un aliat per enfrontar-se a la preponderància de Vent del Nord.

En aquell mateix moment, el grup del caçador solitari tornava carregats de pedres.

—Les hem esmolat i crec que serviran si aconseguim que aprenguin a llançar-les.

Normalment només es dirigia a Pedra i parlava de la resta del grup com si no hi fossin.

Al cap de poca estona, tot el grup es va reunir i es va traçar un pla de marxa. Arbre va assenyalar la posició de cadascú i, com era d'esperar, Vent del Nord no va acceptar la posició assignada al grup, de manera que anava i venia com li semblava millor.

També va ser ell qui, de sobte, va donar l'ordre de marxa, la qual va quedar pràcticament ofegada per un udol d'origen desconegut que va sonar molt a prop de la seva posició. No era un Ritenhut el que l'havia produït, sinó una cosa molt més gran.

Sense mirar enrere, els dotze es van dirigir ràpidament cap al passadís esquerre del laberint. Al cap de pocs segons, la foscor els va tornar a abraçar.

Capítol 2

—SÓN LES LLEIS DEL NOSTRE POBLE. Així ens les van transmetre els nostres avantpassats i així les acceptem i les complim tots nosaltres. No fer-ho implicaria la nostra destrucció.

Una vegada i una altra Milosh repetia el missatge i els auguris als qui venien a posar en dubte l'ordre que els mantenia amb vida en aquell món petit i hostil. Cada nova generació que havia d'enfrontar-se al laberint implicava haver de rebre uns pares que intentaven obtenir privilegis per als seus fills, sense adonar-se que no era ell qui va redactar les lleis primeres, encara que la seva missió fos fer-les complir.

Els pares de Quang, una de les noies que continuaven en el Nucli del laberint a l'espera de ser escollida per formar una família o quedar-se com a serventa de Milosh, havien vingut a pregar-li que fes una excepció amb ella, com tothom. Abans o després, pràcticament totes les famílies desfilaven per la seva cabana, situada al límit de la terra sense llum, per demanar-li que afavorís els seus fills en contra dels altres. Naturalment, ell ja comptava amb això i sabia com desfer-se'n sense dedicar-hi gaire temps.

—No heu de témer per la vostra filla. Arribarà al seu signe tal com està escrit amb les paraules primigènies.

—Però... però... si ningú l'escull... —es va atrevir a intervenir la mare.

—Llavors la seva sort serà sagrada —li va respondre secament el bruixot—. O potser pretens dir que servir-me és un mal futur per a ella? No hauria de ser un honor per a la vostra família?

Semblava que la dona, que no havia de tenir més de trenta cicles, anava a afegir alguna cosa, però el seu company l'hi va impedir.

—Així sigui, Milosh, esperarem fins que el destí ens procuri una resposta —va dir per fi el caçador.

—No haureu d'esperar més enllà de cinc jornades —va concloure, i els va fer sortir amb un gest de la mà.

Estava cansat de repetir el mateix ritual una vegada i una altra. A cap dels que venien a suplicar els importava si les seves peticions perjudicaven els altres, simplement volien que els seus hi resultessin afavorits.

—Queda algú més per veure? —va preguntar amb una ganyota a una de les esclaves ajudants.

—No, Milosh, aquests eren els últims —li va respondre la dona.

Anava coberta amb un mocador vermell lligat al cap, símbol del seu rang d'ajudant personal del bruixot. Ell mateix l'havia triat entre les que no van resultar escollides en l'última generació que es va enfrontar al laberint. No era especialment maca, però sí molt reservada i silenciosa, i el bruixot ho agraià. Alguns flocs de la seva cabellera castanya s'escapaven del mocador, cosa que contravenia les normes, de manera que Milosh li va dir:

—Talla't els cabells o no tornis.

Ella va enrogir visiblement i va sortir maleint-se per haver donat peu que el bruixot la renyés. Mantenir els cabells molt curts era part de les seves obligacions com a esclava i més si prestava serveis tan a prop de Milosh, que no suportava cap símbol de feminitat. Es va castigar pessi-

gant-se amb força al canell, deixant-hi un senyal molt visible. Els seus ulls marrons es van omplir de llàgrimes pel dolor, però ho va aguantar sense emetre cap soroll. Les llàgrimes i altres mostres de debilitat eren poc valorades, allà. Al cap d'uns segons, va recuperar el control i es va disposar a seguir amb les seves obligacions.

Milosh va dedicar uns instants a recuperar la serenitat, ja que no suportava aquelles famílies ploraneres que només miraven per a si mateixes. Es va despullar per complet i es va ficar en una enorme gerra d'aigua molt calenta. Els seus ajudants la mantenien a temperatura gairebé constant per si en algun moment ell necessitava aquests instants d'immersió i de pau.

Cremava.

Gairebé se sentia els laments de la pell mentre envermella i s'estirava. Va aguantar el dolor, reprimint els desitjos d'escapar.

Amb el control va arribar la pau, però va seguir submergit, provant de doblegar aquest impuls inconscient de fugir del patiment que dominava sovint els altres. Vèncer els instints era part de la seva superioritat. Així l'hi havia intentat transmetre el seu pare, igual que a ell l'hi va transmetre el seu i a aquest el seu i així successivament en una estirp de bruixots que es remuntava als primers temps de la seva cadena tribal, als dies en què es van establir les lleis i es va crear el laberint. És clar que, pel que es referia al seu propi pare, això tenia molt més de teoria que de realitat. Ell ho sabia molt bé.

Quan va sortir de l'aigua, dos esclaus amb mocadors també vermells al cap el van embolicar en una enorme tela rosada. Es va vestir amb la roba habitual de tons foscos i es va disposar a prendre el primer àpat del dia.

—Crideu el Controlador.

Allà ningú no tenia nom, no se l'havien guanyat per ser fills no autoritzats, no superar el laberint o no ser dones

escollides per formar famílies. Eren anomenats per la tasca que tenien adjudicada en cada moment, de manera que podien arribar a tenir molts noms al llarg de la vida.

Mentre Milosh menjava a poc a poc algunes de les fruites que li havien disposat a la taula de fusta, va aparèixer corrents un noi cobert amb un mocador verd que mostrava el seu càrrec de control de les activitats al laberint. En arribar davant d'ell, va quedar-se amb el cap cot fins que va rebre el senyal per alçar-se i parlar.

—Són al passadís esquerre de la primera etapa i segueixen avançant en grup. Se'n mantenen vius dotze. Els altres han...

Milosh va llançar una enorme fruita coneguda com a Limen a terra, on va explotar cobrint de suc morat els que eren a prop. Estava furios.

—Maleïts siguin! És que creuen que ells poden saltar-se les normes?! Creuen que les lleis es van fer per ser trencades?!

Ningú no va contestar.

—No semblen adonar-se que l'equilibri del nostre món està permanentment en perill...

Les ajudants s'havien esfumat silenciosament, de manera que només el Controlador escoltava les paraules del bruixot. Quan se'n va adonar, el va acomiadar amb un gest de la mà. Mirant de dominar la seva fúria, va beure del bol amb aigua de pluja que sempre tenia a prop, ja que la seva set era sovint insaciable. Va sortir de la cabana i va mirar al voltant, observant com el món que li havia estat llegat funcionava segons les normes i jerarquies que es remuntaven al principi, quan els primers habitants d'aquelles terres es van reagrupar després de la gran rebel·lió per formar la que avui era la tribu predominant d'aquell món. Més de trenta cabanes s'agrupaven al voltant de la seva, molt més gran i elevada que les altres. Ell coneixia la distribució de totes i la seva utilitat, encara que ignorava la personalitat i proce-

dència dels que tenia al seu servei. Les més allunyades del centre del poblat servien d'habitacions comunitàries per als esclaus, separats per rang i per sexe. Naturalment, estaven prohibides les relacions entre ells, sota pena de mort.

Al fons, a prop del límit amb el món fosc, s'allotjaven els nouvinguts, l'última generació a entrar al seu servei. Anaven coberts amb un mocador negre i només anirien avançant en l'escalafó tribal a mesura que es mostressin útils i resignats a la seva sort. Més enllà, a només uns centenars de passos, començava el món de les ombres, aquell que portava al laberint que els seus avantpassats van idear com a forma de selecció en un món que no podia donar-los aixopluc a tots.

Encara que no governava amb la crueltat d'algun dels seus avantpassats bruixots, com el seu propi pare, amb molta tirada a aplicar càstigs físics o degradants davant el més mínim símptoma de rebel·lia, tampoc dubtava quan havia de manar a algun dels esclaus de perdre's a la zona morta. Allà seria sens dubte caçat i devorat per alguna de les criatures que poblaven el món fosc. Fossin homes o dones, si no se sotmetien al seu poder, eren una amenaça contra el que estava establert i havien de desaparèixer abans que contaminessin els altres.

Tothom sabia com havia anat la gran rebel·lió que, cinc generacions enrere, gairebé posa fi a tota la tribu per culpa de l'egoisme d'uns quants que van anteposar els seus desitjos personals als interessos generals. Bé, en realitat hauria de dir d'unes quantes, ja que havien estat les fetilleres ancestrals les que havien encapçalat aquella revolta. I tot perquè no volien perdre el seu poder, perquè es negaven a acceptar que els temps havien canviat i que ara eren ells, els nous bruixots, els que havien de governar el poble únic per assegurar-ne la supervivència. Fins a aquell dia, elles havien marcat les regles, encara que potser seria més apropiat dir les no-regles, perquè va ser precisament la seva

permissivitat la que va provocar que totes les petites tribus creixessin sense control fins que van estar a punt d'exhaurir els escassos recursos del planeta. Per sort, en aquell moment de crisi absoluta, van sorgir els nous bruixots per posar ordre i desterrar les dones que havien portat la seva raça molt a prop de l'extinció.

Ell no permetria desafiaments que alteressin l'ordre, com els d'aquella colla d'iniciats que recorrien en grup el laberint quan les lleis establien clarament que aquesta experiència havia de fer-se en solitari.

—Que vingui el Rastrejador —va dir en veu alta sense dirigir-se a ningú en concret.

Sabia que sempre hi havia algú a prop, pendent de les seves ordres o els seus desitjos. Sempre havia estat així i així havia de seguir sent.

Per davant de la gran cabana, va passar una ajudant de mocador vermell que, per un breu instant, es va atrevir a aixecar la vista i mirar-lo directament a la cara. Això mereixia un càstig lleu en forma d'una degradació a color violeta, però Milosh no va dir res. La contemplació fugaç d'aquests ulls daurats com l'ambre de les muntanyes de Cumt li va portar una imatge que va pertorbar el seu enteniment... Tilam.

Es va sentir tan culpable per pensar-hi, que es va oblidar d'aplicar el correctiu que corresponia a l'esclava.

Tilam... mirava d'oblidar-la però no podia. El seu record tornava una vegada i una altra.

—Milosh... m'has cridat?

Es va maleir per permetre que aquesta noia pertorbés els seus pensaments fins al punt que els seus propis ajudants poguessin arribar a preguntar-se què era el que el mantenia tan distret. Les lleis del seu poble establien que el bruixot havia de viure sense companyia, sempre sol. No seria ell qui les canviés només per aquest sentiment indomable que li rondava pel cap. Va mirar amb gest dur el Rastrejador,

un home que, en el seu moment, no va arribar al final del laberint per molt poc, de fet per un cúmul de mala sort i per la traïció d'una de les dones que l'esperaven al Nucli. Des de llavors, mantenia una disciplina fèrria amb els servidors del laberint que l'havia portat a ascendir fins a esdevenir el Rastrejador principal. La seva falta de connexió amb els sentiments dels altres el feia ideal per a aquesta tasca. A més, era un caçador excepcional, capaç d'enfrontar-se a qualsevol criatura, inclòs un Ritenhut.

La seva missió era intervenir dins del laberint si era necessari perquè es complissin les normes o per evitar la mort d'un caçador que decidia rendir-se. Normalment el laberint era cuidat per un ampli grup d'esclaus sota el comandament d'un d'ells de més rang o antiguitat. En els períodes sense activitat selectiva, ells eren els encarregats de proporcionar menjar a les bèsties i vigilar que no s'apropessin als límits del territori fosc. Això no succeïa gairebé mai, ja que les formes de vida d'aquesta part del planeta havien desenvolupat una mena de fòbia a la llum.

No obstant això, quan s'acostava el temps de la Gran Selecció, es deixava passar gana a totes les criatures fosques per despertar-los l'instint caçador. El grup a càrrec del laberint passava llavors a estar sota les ordres del Controlador i els seus ajudants. El Rastrejador només prenia el comandament si sorgien problemes... com en aquest moment.

—Sembla que els del laberint han decidit agrupar-se perquè creuen que així tindran més possibilitats. Això va contra tota llei i no ho podem permetre —li va explicar Milosh.

L'home no va dir res, ja que no acostumava a parlar si no era requerit directament. Els que havien nascut prop de les muntanyes eren molt més tancats que els de les valls... i també molt més durs.

Milosh va seguir reflexionant en veu alta.

—Abans d'actuar, hem de tenir clar qui és el responsable d'aquesta actitud hostil. Cal esbrinar qui ha aconseguit convence'ls per desafiar-nos. I per cert, Vent del Nord, aquest caçador solitari tan hàbil també participa en aquesta marxa conjunta?

El Rastrejador va fer un gest encongint les espatlles per donar a entendre que no podia saber-ho.

—Costa de creure —va insistir el bruixot sense fer cas del gest—. Els hem preparat a tots perquè se sentin millor sols que amb els altres, cosa que hem anat fent des que eren nens. En el cas de Vent del Nord, aquesta associació encara resulta més difícil d'entendre. No hi ha caçador més hostil als altres que ell, i tot i això també ha decidit participar d'aquesta traïció... I em pregunto per què. Pel que fa al que anomenen Pedra, desconec el seu paper en això, però vull saber-ho tot.

Va mantenir uns instants de silenci, només trencat pels sorolls de l'activitat ordinària del campament.

—Necessito saber més coses sobre com ha començat tot això; espera aquí.

Milosh va sortir de la seva cabana per la porta de darrere i es va atansar al grup d'esclaus que jugaven amb llavors de Limen sota un dels pocs arbres que creixien en aquella zona. Quan van veure acostar-se el bruixot, més de la meitat es van esfumar i els altres van fer veure que estaven molt ocupats carregant farcells o netejant les seves armes de defensa. Sense fer-ne cap cas, Milosh es va dirigir a un d'ells, el Controlador que havia estat feia uns moments explicant-li la situació del grup en el laberint.

—Vull saber com ha començat tot això —li va dir quan el tenia a menys de dues passes—. Se suposa que tu i els teus seguiu la marxa precisament per observar el comportament dels caçadors i per informar de qualsevol novetat. Vull saber com és que s'han unit en grup sense que jo ho sabés molt abans que això passés.

—Bé... jo... nosaltres... —va balbucejar.

—Deixa de parlar com si fossis un nen de pit i explica'm el que vull saber. La teva missió és estar al corrent de tot el que succeeix allà dins. Vull saber per què no m'has avisat del que estava passant.

—Milosh, gran bruixot i pare nostre...

—Deixa de dir estupideses per agradar-me i explica't.

—No sé què dir-te, gran Milosh. Els vam veure parlant en diverses ocasions entre ells molt a l'inici, però no vam sospitar res, perquè mai eren més de dos o tres alhora i amb prou feines uns instants. A més, això va ser abans que entressin i... no podíem sospitar que... va ser una sorpresa per a tots que, un cop dins del laberint, es reunissin i avances- sin tots junts.

Milosh va sospirar i es va adonar que a aquell inútil no li trauria gran cosa més. Els caçadors l'havien enganyat, conspirant en petits grups fins que es van posar d'acord. Llavors, aquell inepte ja no havia estat capaç de fer gran cosa.

Va cridar amb un gest de la mà un dels ajudants del Controlador que esperaven per allà a prop. Era fàcil distingir-los, perquè portaven mocadors verds al cap. El noi s'hi va acostar lentament, amb la por reflectida a la cara juvenil.

—Ara tu ets el Controlador principal. Interroga aquesta escòria sobre el que sàpiga del grup que es mou en el laberint... —li va dir assenyalant el que fins a aquell moment havia estat el seu superior, que esperava amb el cap inclinat.

Milosh li va arrencar el mocador.

—Tu no mereixes portar aquest estendard ni mereixes estar al meu servei, de manera que, quan acabi de parlar amb tu, passaràs a formar part dels Blaus.

Un perceptible tremolor va agitar les espatlles de l'esclau, que es cobria el cap afaitat amb les mans com si se

sentís nu sense el mocador. Ser dels Blaus implicava estar sempre pendent de les bèsties, ja que la seva missió era alimentar-les i conduir-les pels diferents espais del laberint, de manera que sovint eren caçats i devorats. Era el lloc destinat a aquells que Milosh condemnava per no complir les lleis o per tenir més d'un fill. Ningú vivia més de tres estacions en aquest grup. El terror li va infondre valor per intentar queixar-se.

—Però, gran bruixot, jo he complert fidelment amb... No és just que ara...

—Calla! No t'atreveixis a qüestionar les meves decisions o ni tan sols serviràs per a aliment de Ritenhut! —li va respondre furiós Milosh.

El nou Controlador va decidir mostrar al seu amo que havia escollit bé quan el va nomenar a ell i li va plantar una plantofada a l'antic Controlador ara caigut en desgràcia, llançant-lo a terra.

Milosh es va girar sense dir res més, però abans de marxar li va ordenar:

—Vull saber tot el que ha passat i el que passi a partir d'ara al laberint... Vull saber qui pren les decisions d'aquest grup rebel, qui mana, qui el comanda... Tot, queda clar?

No va esperar resposta abans de ficar-se de nou a la cabana. Allà l'esperava, en la mateixa posició en què l'havia deixat, mig a la gatzoneta, el Rastrejador.

—Torna allà dins i segueix-los de prop. No m'importa si ells s'adonen de la teva presència...

—No ho sabran —va interrompre'l.

Milosh li va llançar una furiosa mirada per l'atreviment.

—Ja t'he dit que no m'importa si ho saben o no. El que vull és que miris de trobar la manera de separar-los, de fer que segueixin camins diferents. Utilitza els mitjans que consideris oportuns, i si necessites que alguna de les criatures aparegui per ajudar-te, parla amb el nou Controlador i

disposeu junts el que sigui necessari. Encara són a l'inici del laberint tancat, de manera que no hauria de costar gaire aconseguir que es vagin separant. Tu ja coneixes aquests camins...

Va fer una pausa per deixar-li clar que recordava que ell ja havia estat allà però que no havia arribat fins al final. Sabia que era un bon caçador i ara li demanava que utilitzés les seves habilitats en profit de la comunitat. Disposava del seu ressentiment per la traïció que el va convertir en esclau.

—En aquest grup hi ha alguns caçadors molt fluixos, nois que no t'aguantarien ni dos dies de marxa. Espanta'ls, fes que es precipitin i que prenguin decisions equivocades. Fes que sentin por i que dubtin que seguir junts sigui una bona estratègia... Domina'ls!

—Vent del Nord no s'espanta fàcilment.

Tothom coneixia la fama d'aquest caçador, tot i que encara no havia passat la Selecció. Tots donaven per fet que ell seria un dels que arribarien al Nucli.

—No et preocupis per ell, aquest es despenjarà tot sol.

—I aquest que anomenen Pedra? Què en saps?

Milosh va mirar d'evitar qualsevol expressió que exterioritzés el que sabia sobre aquest noi. Tot i això, el Rastrejador estava acostumat a detectar fins a les més petites variacions en el seu entorn... En això es basava bona part del seu èxit com a caçador. De seguida va notar un lleuger canvi en Milosh en sentir aquest nom, una lluentor en la mirada, un tremolor a penes perceptible al llavi superior. No va dir res, però va guardar aquesta informació en el cervell per si en algun moment li resultava d'utilitat.

—Fes el que hagis de fer amb ell... o amb qualsevol altre.

Sense fer gairebé soroll quan caminava, el Rastrejador va abandonar la cabana. Molts dels que circulaven per allà

a prop no es van adonar de la seva presència aquell dia al poblat. Tornar-se invisible, confondre's amb l'entorn, aquesta era una de les seves millors qualitats. L'altra era una manca total de dubtes quan arribava el moment de clavar el cop mortal a les seves preses. Moltes morien sense ni arribar a saber què els havia passat.

Quan es va quedar tot sol, Milosh va continuar dret, reflexionant.

De vegades gairebé odiava el seu paper a Gronjor. Ell no havia demanat la responsabilitat de conservar l'equilibri, aquesta sempre fràgil harmonia que els permetia seguir existint en el petit planeta on havien nascut. Els altres no sabien com resultava de dur mantenir sempre la tensió per evitar que la fam o les lluites fraticides ensorressin el seu poble. Ningú com ell sabia com de prop es trobaven sempre de superar la barrera de l'extinció. En un món com aquell, no podien permetre's cap feblesa.

Va aixecar la vista cap al cel ataronjat, on el sol de Hastg lluitava amb força per enviar uns tebis raigs de llum que només aconseguien il·luminar menys de la meitat del seu món, i que convertien la part habitable del planeta en una superfície de terra escassa i sempre amenaçada per una població que portava en el seu codi la idea d'estendre's, de créixer sense fi. Però això no podia ser, simplement perquè tot just cabien allà on era possible la supervivència. Ocupaven gairebé tot l'espai disponible, excepte els cims més alts on les baixes temperatures feien impossible la supervivència i els deserts on la radiació de Hastg fonia fins les pedres. També calia mantenir intactes alguns racons dels boscos on no estava permès establir-se perquè la caça pogués conservar-se i no quedessin tots condemnats per la fam.

La cosa era així de simple, només hi havia lloc per mantenir un limitat nombre d'habitants que, malgrat tot, tendia sempre al creixement.